

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE
ŠTĚSTÍ

nastole

Dotknout se štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Holeček
Dotknout se štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOTKNOUT SE ŠTĚSTÍ

Zápisky Marouška Blážna 4

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE
ŠTĚSTÍ

OBSAH

Dotknout se štěstí	7
Pro lásku i do pekla...	9
Štěstí s Márou	15
Roupy v zadnici	29
Vrchol za každou cenu	31
Vršíčky, vršky, vrcholy... holky voňavé	39
Úryvky z rozhovoru pro ExplorersWeb, duben 2022	46
Expedice K1, Pákistán, 2022	56
Vyvalená očiska	79
Co cítíte, když lezete? Máte strach?	87
Souputníci v běhu	92
Úryvek z rozhovoru pro Campo Base, leden 2022	96
Švihlej rejžák Markéta	102
Rozhovor Holeček x Ekrt Válková	111
Hledá se matěj	121
Expedice Sura Peak, Nepál, 2023	126
Helé, ty jeden Matěji...	153
Rozhovor Holeček x Bernát	159
Úspěch...?	166
Sláva polní tráva	179
Doslov	184

Děkuji kamarádům, kteří mi poskytli fotky do knížky. Díky nim si mohu tahat tričko a zvýšit si cizím peřím vlastní lesk.

Jsou to: princezna Lenka Erlebachová, krásná mažoretka Lucie Jošt Bukovská, královna i švihlej rejžák Markéta Ekrt Válková, slečna kasárna Karlín Dorotka Velek, můj věrný stín Tomáš Galas Galásek, filmař Martin Berný Bernard, Šimi Design Studio Jiří Šimonek, matěj Matěj Bernát, moderátor a sympaták Daniel Stach, písťalka a bankéř Pavel Hodek, podržtaška šíleného Galase Filip Kotopulos, parták na laně - milovník života i obdivovatel žen Radoslav Radar Groh, hoteliér i pingl v jednom Jindřich Beneš, slovný horský vůdce Pavel Žofín Žofka a moje milovaná Kája.

Ještě jednou díky!

Mára

DOTKNOUT SE ŠTĚSTÍ

Dotknout se štěstí...? A vlastně proč ne? Tedy tak jsem si pro sebe na začátku s názvem položil první oblázek vratké pyramidy. Je vyskládaná z myšlenek, možná blábolů, pomatenosti a prožitých příběhů, ohlazených časem do přívětiva. Možná se rozsype dřív, než dočtete poslední řádek. Tím drže, bez zardění, navazuji na předchozí z mých knih, které nesly různé názvy, vždycky ale jednotící podtitul – Zápisky Marouška blázna.

Chci říci, že vyzrálost autora se nekoná, možná spíš setrvalý let těsně nad zemí, kde blíž je pád než vzletnost. Obsah nenesu ani v náznaku uhlazenost či strukturu. Myšlenky jsou pelmel nervových vzruchů, který jsem za běhu dosadil do prostoru a času, jež mi byl univerzem darován stejně jako třeba prvokovi pohybuujícímu se pomocí brv v nálevu. Nakonec jediné pravdivé, co zbývá, budou prožitky v lehkosti bytí, které skutečně tvořily se zemí spojené kroky. Tedy vylezené vrcholy, pošlapané d'olíky pod horskými krasavci a lidé, kteří spojili své kroky s těmi mými. Však netuším, zda ve výpovědi dokážete oddělit zrno od plev, páč sám jsem se v pohledech dozadu ztrácel. Možná že vše pramení z mé zpykanosti, kde stále doufám v probuzení do krásných úsvitů. Na zpětný pohled se moc času nedostává a je zmačkán do růžova, aby netížil. Nejspíš stačí mít o kolečko méně, aby minulost netrápila, naopak byla posilou pro dny následující. Nežiji tedy minulostí, o kterou se jen opírám a nyní ji sepisuji, ale čistou přítomností, bez dlouhého výhledu dál. Že se to tak nedá? Kdepak, dá. Jen obavy nás nutí stavět střechu nad hlavou a vycpat si slavník zlatem, abychom měli něco k dobru pro možné cosi... Ale nepřízeň stejně řešíme až v okamžiku, kdy nastane. Žádný boháč anebo poustevník nakonec není připraven na potíže. V tom je rovnost. Jediný rozdíl je v přístupu. Jeden jde se závažím, které mu má pomoci, druhý je lehký, aby se zbytečně nedřel.

Dobrá, nechám si lavírování myšlenek na později, ale vskutku hledám gró náplně, která má tvořit obsah stránek. Výbušná otázka pro písmáka, který není písmák a začal snad jen z leknutí dávat slova do vět. Dal však slovo, že přispěje dalším knižním kusem na již tak přetékaající police knih. Uznávám, to je též dostatečně blbý start pro úvod jakékoliv taškařice. Však jak jsem již psal, s budoucností počítám zářivou a minulost je slitá modelína všech barevností, která se poddává teplotě a tvaru po zmáčknutí v dlani. Kdo chce projít dál, musí dát prostor snění, vypnout rozum a mít oči Alenky v říši divů.

Maara

Hřeben, kterým jsme sestupovali,
propojoval vrchol a údolí. Jak peklo
a ráj. / Sura Peak – Nepál

PRO LÁSKU I DO PEKLA...

Emoce... Když vynechám rozvahu o časoprostoru, který potřebuji, abych mohl vůbec něco začít, tak hned druhým nejsilnějším hnacím prvkem všeho jsou podle mě emoční pohnutky. A z celé běžně nabízené škály vzruchů zacílím na lásku. K čemuže potřebuji v horách či na mase neživé hmoty zapojit cit? Vždyť se jedná jen o vyslání jednosměrné energie šutru, ledu, chladu a vůbec nehos-tinnému prostředí. Žádná odpověď či reakce se nazpět nikdy nevrátí. Přicházejí jediné ty, které sám sobě pošlu...

Začnu tím, že každý má svůj pohled na Zemi i na to, co se kolem něj děje. K prostředí kolem nás, věcem, činností, živému i neživému, abstraktnímu, budoucnosti i minulosti přiřazujeme dle vlastního vzorníku citové zbarvení. Rozum pracuje spíše strukturovaně na základě již předaných, vlastních či cizích zkušeností. Většinou podněty krotí, anebo když se jinak nedá, tak s povzdechem pomáhá. Záleží vždy na poměru koktejlu. Pokud přidáte více bacardi než limetkového džusu s ledovou tříští a mátovým listím, pak rychle nastane ztráta kontroly nad vším, co se točí, včetně nás. Naopak pokud se rum stane jen stopovou esencí, tak přestane diktovat chuť. Dobrý poměr je dán vyzkoušeným obecným průměrem. Což je již forma racionality. Jenže zábava vždy čeká až o kousek dál, než je běžné. My lidé jsme emoční koktejly v různých poměrech namíchaného rumu. Málo je nezajímavé, hodně je zas nebezpečné. Poměr se dá samozřejmě v průběhu žití měnit... Pokud se vrátím zpět k horským štítům, tak bez vzplanutí k cíli není hoření. Ta alarmující část spojená se zkušeností říká „zůstaň doma na česneku a věnuj se něčemu užitečnému“. Jenže srdce je háravé a užitek vidí v lásce. Věčná rozepře mezi potravou pro naši duši versus tím, v čem vidí užitek naše okolí. V zásadě tyto dva proudy nemusí jít proti sobě a mohou vyústit ve výsledek, který nakonec přijme i druhý, nebo je dalekosáhlejší a směřován pro obecně prospěšné blaho. Jistě, vždy při tom trápíme hlavně sebe, uspokojení se

Vesnička Thame vyrostla na obchodní cestě se soli mezi Tibetem a Indií. Dnes je zastávkou pro ty, co dál pokračují k jezeru Gokyo Ri a pod nejvyšší štíty Himálaje. / Solukhumbu – Nepál

o nás nemusí ani otřít, dokonce nemusí nastat vůbec. Pokud nechceme narazit na zklamání, musíme jít cestou, která nabízí bezpečné mantinely. Ovšem vašeň bude vždy dál, za hranici bezpečna.

Každý je samozřejmě strůjcem svého štěstí. Respektive není nikde psáno, že musím opouštět bariéry jistot, abych prožil spokojený život. Jediný argument pro další hledání, který ob stojí, je poznání. Poznání, jak stoupat do prozářených výšin a také se propadat propadlištěm temnot. Dva protipóly jdoucí společně ruku v ruce... Nakonec vždy záleží, kolik energie pro udržení radosti v sobě najdete. Prostoru pro utápění se ve vlastních slzách je nespočet. Samozřejmě pragmaticky vzato, ideální je oscilace kolem průměrnosti. Je nadosah a za každým rohem, bez větší vášně a nasazení, zabalená do jistoty. Ta mi ovšem nezvedne tlak v žilách, je unylá, je všude.

Já si tedy kopec vybírám tak, že se mi musí líbit. Musí být krásný a na první pohled lákavý, jak pro mravence kostka cukru. Nehraje roli, jak je vysoký nebo kde se nachází. Vůbec ne. Hned druhé výběrové kolo spočívá v hledání informací kdo, kdy a kudy se na něj dostal. Pokud získám zprávu, že je v téhle stěně volný nedotčený prostor, no tak hurá... Zabořím se hlouběji do ohledávání záhybů v suknicí, do krás přírodních linek a vystavím zkoušce své představy, zda unesou i mé následné kroky. Tedy — jsem schopen se za jistých okolností pokusit o námluvy? Převedeno do hantýrky lezecké, dokážu tímto směrem postupovat až k líbezná a pro očka malebné vrcholové tváři?

Celý cirkus startuje s kladnou odpovědí. V krevním řečišti se mixuje chemický proces, který nazýváme zamilovanost. Je sžíravý, explozivní, ohrožující a neopouští mě ani ve spánku. Naopak se hmotní, sílí s každým přiblížením. Rozum již vzdal svou dominantní roli, jen kličkuje, aby majitel pokud možno nezahubil sebe sama. Co si o tom myslí, vím, jelikož stále vysílá varovné výstřely, které s mávnutím ruky přičítám bouřce někde v dáli.

Lezení v tropech v zimních měsících miluju. U nás je chladno, sněží a slunce je pomálu. / Ton Sai Beach – Thajsko

Pokud si položím otázku, zda jsem schopen vykonat šílené kroky bez zaujetí a poblouznění, tak odpověď je – nikoliv. Rozum v euforii upozadím a vyřáním klidně proti zdi. V momentu vzrůstající tíže jednotlivých kroků začínám ale střízlivět. Potřebuji zapojit dovednosti, které vyhodnotí možnosti a spoutají mě opět se zemí. Nazdar hodiny, nastupuje rozum. Jo... takhle blboučkaté to je při každé nové lásce. Samozřejmě jsou i okamžiky, které jsem si nazval zraní. V nich můžu za běhu vynadat své vysněné představě, pokud se škaredí a je kyselá jak citrón, jednoduše – pokud se z různých důvodů nedaří. Však není pomoci a pokračuji dál, jelikož vycházejících sluncí nad hlavou je jen tolik, kolik je nám ve vesmíru vymezeno. A chceme se o lásku ochudit? Ne. Vždyť i rozum ví, že bez ní není radosti žítí.

Koupání, lezení a následně
orosené pivo s kámoši na pláži.
/ Railay Beach – Thajsko

ŠTĚSTÍ S MÁROU

Marouška jsem začala registrovat zhruba před 30 lety. Potkávali jsme se na pražských lezeckých stěnách, kterých tady v té době bylo poskrovnu. Trávili jsme tam v té době velkou část volného času, který se často protáhl až do pozdních večerních hodin neplánovaným mejdanem. Byl jen o pár let mladší než já, ale mně přišel jako přerostlé dítě, rozhodně nic pro mě. To jsem samozřejmě ještě netušila, že se to nezmění ani v jeho padesáti letech.

Proběhla revoluce, otevřely se hranice a já jsem měla za sebou pár zimních výstupů v Alpách a byla rozhodnutá, že už nikdy v zimě lézt nechci. Můj organismus zkrátka pozitivně trpět neumí. Zůstala jsem u skalního lezení, s tím, že to hlavně musí být v teple. Stejně tak začal objevovat svět Mára, začal se střídavým úspěchem realizovat své první výpravy do neznáma. Potkávali jsme se dál a myslím, že jsme se pokaždé rádi viděli, i když každý šel svou cestou. Já stačila vystudovat a Mára stačil něco vylézt. Po jednom z večírků v kultovním Boulder Baru, který se tehdy nacházel v samém srdci Prahy, v ulici V Jámě, mě Mára v brzkých ranních hodinách, když byla veselice u konce, doprovodil domů. Když jsme se loučili a každý odcházel za svými plány, na své poštovní schránce jsem objevila pod svým jménem dětským rozházeným písmem fixou napsané jméno další: MAREK HOLEČEK. K tomu mi Maroušek vysvětlil, že už mě nějakou dobu balí, ale já si toho ještě nevšimla.

Od toho dne se začalo psát naše společné štěstí. Prvních 10 let uteklo rychle jako voda, aspoň mně to tak přišlo. Já chodila do zaměstnání, Mára dělal výškové práce, mezitím si dvakrát do roka odskočil na expedici a spolu jsme stihli i cestovat po celém světě. Ani jeden z nás neměl žádné velké zodpovědnosti, žili jsme spolu, ale každý jak chtěl. Mára prožíval okamžiky štěstí, když se vydal na expedici. Já také prožívala štěstí, když odjel na expedici, protože jsem měla dva

měsíce svůj privátní čas, kdy to, co jsem si naplánovala, jsem si i uskutečnila, nemusela jsem dělat kompromisy a na nikoho brát ohledy. Oba jsme ale byli šťastní, když se vrátil zpátky z výpravy. A o to víc, když tam zaznamenal úspěch v podobě prvovýstupu a všichni to přežili ve zdraví. Zpětně celé toto desetileté období vnímám jako nebe bez mráčku, prosycené šťastnými okamžiky. Radost nám dělal společný čas strávený ještě s naším dobře namíchaným podvratákem, čubinou Šaky.

Říká se, že když něco dobře funguje, nemá se to měnit, jenže co kdyby mohlo být ještě lépe... Chyběly mi dva roky do 40 a Márovi ještě trochu víc, když přišla na přetřes myšlenka, že nám k úplnému štěstí schází potomek. Když je Mára tázán, či to byl nápad, obvykle odpoví, že můj. Je to už dlouho a ani já si úplně nepamatuju, kdo téma potomek vytáhl na světlo. Pamatuju si jen, že když jsem měla pochybnosti a sdělila je Márovi, udiveně se na mě podíval a suše konstatoval: „A v kolika letech bys ji chtěla mít, v padesáti?“ Záměrně jsem napsala „ji“, protože Marek nepřipustil možnost, že by to neměla být holčička.

A opět se nás dotklo štěstí, narodila se zdravá silná holčička, a to i přes to, že jsem na začátku pátého měsíce těhotenství spadla ze skály a byla celá pomlácená. Navzdory tomu, že jsem i v sedmém měsíci lezla po skalách. Navzdory tomu, že do těhotenského průkazu mi doktoři rukou vepsali „stará primipara“ (primipara = prvorodička) a oznámili mi, že vzhledem k věku se jedná o těhotenství rizikové. Že tohle označení v sobě nese určité riziko jak pro dítě, tak pro starou primiparu, jak jsem byla poučena. Navzdory doktorským škarohlídům jsem celé těhotenství, pravděpodobně díky hormonům, prožila s přiblblým úsměvem na rtech, bez jakýchkoli komplikací. Díky dlouhé „dovolené“, kterou mi doktoři naordinovali, jsme s Márou cestovali a lezli, jak v tropech, tak všude možně v Evropě.

A pak to přišlo, najednou jsme nebyli jen my dva, ale museli jsme veškerou svou pozornost přesunout k čerstvému přírůstku, Viktorce. Mára se rozhodl, že

Kája a já. Tato fotka slouží jako důkaz pro naši dcerku, že jsme také byli mladí.

celý následující rok neodjede na žádnou expedici a bude se věnovat dcerunce, což tehdy byla jedna z věcí, kterou bych od něj rozhodně nečekala, ale byla jsem za to šťastná. Jak by člověk předpokládal, nenastalo období samého štěstí, ale jak už to tak bývá, bylo to jednou nahoru a jednou dolů, zkrátka normální život. Já měla pocit, že veškerá péče o našeho potomka leží na mých bedrech a zbývá mi minimum času na něco zábavného. Mára měl pocit, že o Viktorku také pečuje ze všech svých sil. Pravdu jsme měli samozřejmě oba. Musela jsem si chtít nechtít připustit, že máme štěstí, protože máme zdravé dítě, které vykazuje takový temperament, že bez problémů vyplní většinu času dvěma až třem lidem. Bylo to období neustálého poklusu. Neznalí lidé by mi možná oponovali, že takové je každé dítě, ale ti, co Viktorku znají od narození, mi jistě dají za pravdu. Často jsem závistivě pokukovala po maminkách, jejichž dítě bylo ochotné si hrát na hřišti nebo se motat někde okolo a ony si v klidu mohly vypít kafe. Podobnost temperamentu svého otce nezapřela. Ten neklid, že jí něco uniká a že to všechno

Viktorka řadí na laně. Každá radost ale něco stojí, čili musí nejprve vylézt na převislou skálu. / Kalymnos – Řecko

musí vidět, zažít, vyzkoušet, dokázat, ze všech nejlíp, nebrat ohled na ostatní, mě trochu děsí doted'.

Rok uplynul jako voda a Mára plánoval další expedici. Jakmile odjel za svým snem, což jsem mu přála, začaly chodit lítostivé SMS, jak se mu stýská a že na nás pořád myslí, že by chtěl mít u sebe svoji holčičku. Skoro to vypadalo, že štěstí, které prožíval dříve, když odjel na expedici, nebylo tak šťastné. A to i přes to, že z něj spadly všechny domácí povinnosti, nebo spíš právě proto. Pro mě se štěstí, které se mě dříve dotklo po jeho odjezdu na expedici, změnilo v pravé peklo. Začala jsem pracovat na částečný úvazek ve svém původním zaměstnání, abychom udrželi rodinný rozpočet. A zbyla na mě i péče o roční dítě, starost o psa a část pracovních povinností Máry. Spala jsem minimálně a neodpočívala vůbec. Nezbyval ani čas na přemýšlení, jak se asi daří Márovi. Do toho mi co chvíli dorazila zpráva, jak se mu stýská a jak by už chtěl být zpět doma. Nechtělo

Večeře v maríngotce na kolečkách.
/ San Vito Lo Capo – Sicílie

se mi ani odepisovat, minimálně ne chlácholivě. Občas se mi podařilo sepsat pár motivačních vět, ale promiň, Maroušku, tehdy nebyly upřímné. Jediné, po čem jsem toužila, bylo, abys byl už doma a sejmul ze mě část nemilých povinností.

Trvalo pár let, než jsem se naučila s tím vším pracovat, a dobu, kdy Mára zmizí na expedici, si zase užít, a to i se všemi nepříjemnostmi, které na mě v té době padly. Ale jak to tak bývá, člověk nemá nikdy vyhráno a za své štěstí musí bojovat až do smrti. V té době jsme žili docela šťastně, aspoň tak to vnímám s odstupem času, který je milosrdný. Samozřejmě jsem neměla pocit neustálého štěstí, ale myslím, že ty šťastné okamžiky převládaly. Trochu mi scházel náš dřívější živelný život, ten současný byl nějak více strukturovaný a více plánovaný, i když úplně takový také nebyl. To se zdálo spíš mně a Markovi, lidé kolem nás ten pocit nesdíleli. Mára si tehdy usmyslel, že se pokusí udělat prvovýstup na pákistánskou horu Gašerbrum I. Nastalo pětileté období expedic na jednu a tu samou sněhokupu a štěstí jako by se často přesunulo někam jinam. Celé to období mně splývá, nepamatuju si, kdy se tam pokusil dostat a s kým a s jakým úspěchem či neúspěchem. Hlava to zkrátka vytěsnila jako nedůležité a neradostné období.

Myslím, že to byl Márův druhý pokus o prvovýstup, už podruhé tam šel se Zdendou Hrubým... Naší Viktorce byly tehdy 3 roky. Měla jsem Zdendu i jeho rodinu ráda. Než odjeli na Gašerbrum podruhé, povídali jsme si spolu. Zdenka říkal, že do takového těžkého projektu jde naposled, že už to pro něj není. Také že se musí včas vrátit na svatbu své dcery Julči. Rozloučila jsem se s ním s tím, že se zase brzy uvidíme a pak si zajedeme zalézt na naše skály. Naprosto přesně si pamatuju, kde jsem s Viktorou byla, když mi zazvonil telefon a na displeji se objevil nápis Satelit. Seděly jsme na rozkvetlé louce a pokoušely se z kytek udělat věneček na hlavu mé princezny a byly šťastné. Jak málo stačí, aby se štěstí během vteřiny změnilo v hrůzu. Přijala jsem hovor a bezstarostně do aparátu pronesla: „Čau, jak se máte?“ Než otázka doletěla přes satelit do Pákistánu, bylo chvíli v aparátu ticho.

Neznepokojovalo mě to, že jsem hned neslyšela odpověď, protože tak je to vždycky. Pak jsem uslyšela Márov hlas, zněl přiškrceně, což je také obvyklé v té výšce bez pořádné dávky kyslíku. Začal na mě chrlit věty, kterým jsem nerozuměla, zmatené, nedokončené, nesmyslné. Až po chvíli jsem pochopila jejich význam a ucítila slabost v žaludku. Co možná nejklidněji jsem se zeptala: „Seš si tím jistý?“ Hlas na druhém konci se trochu zklidnil, aspoň do té míry, že mu bylo konečně rozumět: „Kájo, jsem, Zdeněk spadnul a je mrtvý.“ Opakovala jsem otázku ještě jednou: „Seš si tím jistý?“ – „Ano, jsem, spadnul 1000 metrů, viděl jsem to, byl metr ode mě. Spadl i s naším jediným lanem.“ Opět se ozvala slabost u žaludku, Viktorka si hrála vedle mě a nevypadalo, že vnímá náš rozhovor, který jsem měla na hlasitý odposlech, protože jsem měla plnou ruku rozdělaného květinového věnečku. Mára pokračoval: „Kájo, musím slézt těch 1000 m ke Zdeňkovi bez jakéhokoli jištění. Nikomu o tom 24 hodin neříkej, aby se to nedostalo do médií dřív, než dolezu ke Zdeňkovi. Do té doby bych měl být dole. Kdybych se ti neozval, tak jsem to nezvládl.“ Nezbylo než popřát Márovi štěstí a pronést pár vět o tom, jak se na něj Viktorka těší, abych mu dodala aspoň nějakou motivaci ke zdárnému sestupu. Ukončili jsme hovor, já zůstala stát a v hlavě si přehrávala posledních pár minut. Z přemýšlení mě vytrhl zpěvavý hlásek Viktoroky: „Maminko, strejda Zdenda je mrtvej?“ – „Ano, holčičko, spadl z velké výšky a zabil se.“ Zase se ozval žaludek. Jak jsem to řekla nahlas, uvědomila jsem si, že to tak je a nedá se už na tom nic změnit. Viktorka na mě upírala svoje obrovské hnědé oči a pokračovala: „Aha, a tatínek je ještě živý?“ Bezmocně jsem pokrčila rameny a zadržela slzy: „Ano, tatínek je ještě živý.“ Viky prohodila: „Aha, tak to je dobře.“ A pokračovala v trhání kytěk na věneček. Lítost vystřídal vztek, bezmoc i strach. Nechci svému tříletému dítěti zodpovídat otázky, jestli je ještě její táta živý. Měla jsem pocit, že na to se dítě vůbec nemá ptát... Tenkrát se nás štěstí dotklo, Mára se za 24 hodin opravdu ozval. Hlas měl přidušený pláčem a sdělil mi, že je dole. Potvrdil, že to, co jsme stejně oba už věděli, je pravda a Zdenda už nežije. V tu chvíli jsem už slzy neudržela, tekly a nedaly se zastavit. Byly to slzy smutku i štěstí. Nevím, kterých tehdy bylo víc. Zase se na mě upřely velké hnědé oči, do kterých se také draly

slzy: „Maminko, neplakej, nebo budu plakat taky.“ – „Už nebudu plakat, Viktorko.“ – „Maminko, jede už tatínek domů?“ – „Ano, brzy bude doma.“

Období mezi jednotlivými expedicemi ve větší míře šťastné bylo. Jak už jsem napsala, trochu mi to splývá. Nevím, která to zrovna byla expedice, a ani si nepamatuji rok, kdy se uskutečnila, ale lezeckým parťákem tehdy byl Tom Petreček a zase jeli na Gašerbrum I. Byla jsem v práci, pes mi ležel u nohou a Viktorka byla ve školce. Na displeji telefonu se mi objevilo telefonní číslo s pákistánskou předvolbou. Už v tu chvíli mi bylo jasné, že to nevěstí nic dobrého. S hlubokým nádechem jsem přijala hovor a představila se. Okamžitě se spustil proud slov ve velmi špatné angličtině, zkratka „no good“. Pochopila jsem, že

Kája a Viku, moje holky.
/ Phra Nang Beach – Thajsko

ra
your dreams...

Nomádský život si jako rodina užíváme.
S příchodem podzimu pláže ve Středomoří
osiří a jsou jen naše. / Porto Corallo – Sardinie

mi volá pověřenec pákistánské armády, pravděpodobně ten, co uměl anglicky nejlépe. Poprosila jsem kolegu, který žil dlouho v anglicky mluvící zemi, aby poslouchal se mnou. Ten se na mě jen zmateně podíval, jestli ten člověk na druhém konci mluví opravdu anglicky. Poprosila jsem tedy armádníka, aby mně vše pomalu zopakoval, a během toho pokládala doplňující otázky k pasážím, které opravdu anglicky nezněly. Dobrali jsme se následujícího: Zhoršilo se počasí, nečas trvá už hodně dlouho, kluci jsou už ve stěně takovou dobu, že to žádný člověk nemůže přežít. Armádník mi tedy oznamoval, že kluci jsou mrtví a oni balí všechny jejich věci, které nechali pod stěnou, a odcházejí. Zalapala jsem po dechu a vysvětlila mu, ať ještě dva dny počkají, protože od Alenky Zárybnické jsem věděla, že se počasí má zlepšit a je tu možnost, že kluci nejsou mrtví a podaří se jim sestoupit dolů. Armádník mi sdělil, že tak dlouho a v takové výšce nikdo nepřežije a že to balí. Nepomohly prosby ani argumentace, vyhrožování, že si je najdu i s jejich rodinami a zaplatí za to, ani to, že oni sami mají zapláceno ještě za dva dny, a nemohou tedy klukům odnést (rozumějte ukrást) věci, stany, jídlo, oblečení, které by mohli potřebovat v případě, že by žili a podařilo se jim sestoupit. Viděla jsem rudě, začala jsem shánět azyl pro psa a dítě a shánět letenku do Pákistánu, i když jsem upřímně netušila, co tam budu dělat. Vyjednávat se zkorumpovanou a nenasytnou armádou? Ženská v muslimské zemi? A co když mají pravdu? Kluci se už pár dní ze stěny nikomu neozvali, už museli mít vybité baterie satelitního telefonu, jsou tam už dlouho, bez jídla a dostatečného množství kyslíku, prohnala se tam sněhová bouře a je tam pekelná zima. Chtěla jsem dát aspoň pokus, rozhodně jsem to nechtěla být já, kdo bude muset Viktorce sdělit, že její tatínek už není živý. Nechtěla jsem to říkat ani Márovým starým rodičům. Při tom všem okamžitým plánování cesty do Pákistánu (ted' už vím, že nesmyslné) jsem neměla ani čas na smutek a zoufalství. Těsně předtím, než jsem odklepla koupi letenek, mi znova zazvonil telefon a tehdy se mě opět dotklo štěstí. Na displeji se objevil nápis Satelit. Chvíli jsem na telefon jen zírala a pak ho zvedla. „Ahoj Kakoušku, jsme dole.“ Kameraman Tomáš Galásek, který s nimi na expedici odletěl, odmítl poslouchat armádníky a zůstal v base campu aspoň s jedním stanem, trochou jídla, oblečením a náhradními bateriemi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Dotknout se štěstí*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.